

Moja pot ...

Še pred dobrim desetletjem sem menil, da glina ni moj element. Igraje sem z nekaj gnetljaji izoblikoval majhnega konjiča z mislijo, da sem z glino opravil. A izkazalo se je ravno nasprotno. Glina, materia prima, ki nosi v sebi genetski spomin na neskončne možnosti ustvarjanja, spomin na začetek in konec, mi je omogočila vstop v svetove, v katerih se je ustvarjalni naboj, ki sem ga bil začutil že v mladih letih in me je sprva gnal v pisateljstvo, lahko izrazil. Tako sem postal ustvarjalec v glini, nenehno raziskujoč njene danosti in možnosti. Z neko magično močjo je odprla pot ustvarjalnemu izviru v meni.

Rodil sem se v Brdih, kjer živim in delam. Zemljo in njeno prvinskost dobro poznam, saj sem bil vzrasel z njo. Toda moja pot v svet keramike je bila kljub temu tlakovana z nešteti poskusi in napakami, s samoizobraževanjem, eksperimentiranjem in različnim izpopolnjevanjem pri domačih in tujih strokovnjakih, na simpozijih in v kolonijah.

V šestnajstih letih ustvarjanja na področju keramike sem imel več kot sto samostojnih in skupinskih razstav v Sloveniji, Italiji, Avstriji, na Portugalskem, v Srbiji, na Madžarskem, v Nemčiji, Belgiji, Španiji. Bil sem izbran za nacionalna in mednarodna tekmovanja s področja keramike in druga umetniška tekmovanja. Sodeloval sem v nacionalnih in mednarodnih umetniških projektih, likovnih kolonijah in delavnicah. Moje delo je bilo večkrat nagrajeno, dvakrat tudi z grand prixom na mednarodnem ex tempore keramike v Piranu, v letu 2016 pa sem se poleg uvrstitve na državno razstavo in zlatega priznanja JSKD ter posebnega priznanja na tematski razstavi v Krškem uvrstil v izbor za mednarodno razstavo keramike v Barceloni in prejel prvo nagrado na mednarodnem razpisu Award Faenza v Italiji, čemur je sledilo povabilo na mednarodno rezidenco umetnikov v Franciji.

Ustvarjanje mi izpolnjuje željo, ki tli v človeku, odkar je bil poklican v bivanje: željo po preseganju sebe, lastne omejenosti, po preseganju določenega. Usojenega. Daje mi možnost poleta preko horizonta. S svojimi rokami bi rad ustvaril lepoto, popolno lepoto, absolutno. Hkrati pa se zavedam, da so moje stvaritve le slutnja o njej, in da moja forma, nastala na zemlji in vzpenjajoča se k nebu, ostaja nedokončana, na pol poti ...

Ivan Skubin,
november 2016

Razstava bo na ogled v Vili Vipolže
do 9. aprila 2017.

Organizator dogodka:
Trine, d. o. o., hotel Venko
Vila Vipolže, 4. februarja 2017

ivan skubin
DROBNE PTICE MOJEGA SRCA

ivan skubin

Keramik Ivan Skubin ohranja prvinski stik s samim seboj in z zemljo. Njegovi potopi v globine in poleti v višine so neločljivi del njegove ustvarjalne poti. Prisotni so v preprostem posodju, utelešeni v njegovih pticah in avtorsko samosvojih figuralnih likih. Vsa avtorjeva dela so namreč posredno ali neposredno povezana s človekom in njegovim samozavedanjem, z njegovim iskanjem smisla. Med seboj se prepletajo, dopolnjujejo in s tem dodatno utrjujejo sporočilna in likovno formalna spoznanja, predvsem pa spoznanja, ki so rezultat subtilnih in hkrati z modrostjo duha oplemenitenih refleksij na življenje in svet.

Avtorjevo delo je resno, odgovorno, predano in raziskovalno hkrati. Z oblikami želi doseči maksimalni vsebinski koncentrat. S tehnologijo obdelave ga še dodatno poudari. Najraje ustvarja s šamotirano glino, ker ta s svojimi strukturami površine izrazitih ploskev zaznamuje s posebnimi učinki. Površinska obdelava pa pripada tudi glazuram, pripravljenim po lastnih recepturah in iz naravnih materialov, kot so kremenčev pesek, pepel trtinah rozg, modra galica in briška zemlja, s katerimi daje stvaritvam posebno patino. Specifičnost artefaktov izvira tudi iz žganja. Ivanu Skubinu je posebej priljubljena tehnika ráku, s katero ne le fizično utrdi svoje ideje, temveč jim prida še vsebinsko popotnico.

Avtor nam daje v razmislek svoje stvaritve, ki so pomenljive, še posebno sporočilne in neločljivo intimne, saj so rezultat njegovih kontemplativnih dialogov s samim seboj in s svetom. V njih ni ničesar, kar bi prihajalo od zunaj, kar bi narekovali trendi in obče uveljavljene norme, kar bi bilo pričakovano od večine. Vse nastaja iz notranje nuje, iz tako zelenega in hotenega ustvarjalnega akta, s katerim ustvarja dela, ki prinašajo gledalcu spoznanja, ki razodevajo smisel našega potovanja.

Ko začutimo dela Ivana Skubina v njihovi iskreni prisotnosti in likovni izčiščenosti, se zavedamo, da je njihovo sporočilo brezčasno, in s tem večno. Je vizualno fascinantno, trodimenzionalno, celo haptično vznemirljivo, v bistvu pa je vse njegovo ustvarjanje najprej duhovno.

Ivan Skubin je tihi raziskovalec vsebin, ki se polnomočno prelijejo v formo samo. V telo, ki se rodi iz najčistejših misli, iz ekspresivne čutnosti srca, z dotiki senzibilnih rok, in se v simbiozi z zemljo, vodo, zrakom in ognjem personificira v figuro, ki daje zahtevne odgovore. In priča, da je življenje lahko radostno in igrivo, takšno, kot je simbolno bistvo tehnike ráku, ki ji avtor daruje svoje meditativno izoblikovane glinene artefakte.

Anamarija Stibilj Šajn
likovna kritičarka

